

HVORDAN I GUDS NAVN KUNNE VI TA SÅ FEIL?

Av Jean-Claude Koven
www.goingdeeper.org

Selv om alle verdens store religioner er enig om at Gud (hvordan de enn måtte definere begrepet) er allestedsnærværende, virker det som om svært få av deres tilhengere – inkludert det geistlige hierarkiet – faktisk forstår hva allestedsnærvær virkelig betyr.

Når folk spør meg om jeg er religiøs, så svarer jeg at jeg elsker Gud altfor høyt til å være religiøs. ”Åh, men da tror du vel på Gud?” er det unngåelige spørsmålet. ”Selvfølgelig ikke” svarer jeg med et smil. ”Tror en fisk på vann?”

– ærefrykt, ærbødighet, lydighet og den slags – at vi ender opp med å skape avstand mellom oss selv og det vi tilber. Uttrykk som ”Gud er min dommer”, ”Gud forby” og ”Gud velsigne deg” kryper inn i vårt språk og følgelig inn i våre tanker. Mennesker er faktisk stolte av å kunne kalle seg selv et gudfryktig folk. For altfor mange av oss er Gud *der ute* et sted, og holder øye med oss og dømmer oss mens vi strever oss gjennom våre ufullkomne liv.

Og tenk over dette: Noen religioner betrakter navnet Gud som så hellig at det aldri blir uttalt. I stedet skaper de

som åpner døren til oversanselighet og opplysthet. Men hvis Gud er alt som er, hva kan da overhodet gjøre ett av hans navn mektigere enn et hvilket som helst annet?

For den saks skyld, hva er hensikten med å navngi ham (eller henne eller det) i det hele tatt? Å navngi noe skaper et subjekt/objekt-forhold mellom deg og den navngitte tingen, og det i seg selv innebærer separasjon. Ethvert navn på Gud, uansett hvor hellig det måtte være, plasserer en kile mellom skaperen og det skapte – som inkluderer deg og meg. Denne separasjonen er

”Først og fremst tar vi vårt forhold til Gud altfor alvorlig. Det er så mye høytidelighet i måten vi betrakter Gud på – ærefrykt, ærbødighet, lydighet og den slags – at vi ender opp med å skape avstand mellom oss selv og det vi tilber.”

For meg er Gud alt som er. Så hva skal man tro på?

Selv om alle verdens store religioner er enig om at Gud (hvordan de enn måtte definere begrepet) er allestedsnærværende, virker det som om svært få av deres tilhengere – inkludert det geistlige hierarkiet – faktisk forstår hva allestedsnærvær virkelig betyr. Og nettopp der finnes kilden til verdens prøvelser.

Først og fremst tar vi vårt forhold til Gud altfor alvorlig. Det er så mye høytidelighet i måten vi betrakter Gud på

en litani av begreper som erstatter navnet slik at de kan snakke om Gud uten å begå den blasfemiske handling det ville være å faktisk bruke hans navn. Mye på samme måten som karakterene i Harry Potter-romanene unngår å uttale Lord Voldemorts navn for ikke å skape skremmende følger. Når utøvere av disse religionene skriver om sin Gud, får de instruksjoner om å utelate vokalen: *G-d*. Andre religioner bruker en annen taktikk. De oppmuntrer sine tilhengere til å chante eller meditere over navnet Gud i timer i strekk. Ifølge deres tro, vil fokus på Gud lede til en tilstand av salighet

selve grobunnen for frykt, for da ser vi oss selv som små vesener, forlatt (eller kastet ut av paradiset), levende i utkanten av et ufattelig stort kosmos. Ikke så merkelig da, at størstedelen av menneskeheten tar dette med Gud så alvorlig – det ser jo ut til å handle om intet mindre enn liv og død.

Hva om utsagnet ”Gud er alt som er” faktisk var sant? Det er dette R. Buckminster Fuller må ha forstått når han sa: ”for meg er Gud et verb, ikke et substantiv”. (*Et verb er et ord som betegner at noe skjer, at noe foregår eller*

at noe utføres. Substantiv er ord som betegner gjenstander, dyr, personer og abstrakte begrep – red.) Allerede første gang jeg leste disse ordene, så satt de seg fast i mitt hode. Men jeg forsto ikke til fulle betydningen av dem før mange år senere under mitt besøk på Findhorn, det velrenommerte åndelige samfunnet i den nordøstre delen av Skottland. Det var der, mens jeg satt i en sirkel sammen med de andre nybegynnerne, at det gikk opp for meg. En ung mann i vår gruppe, Peter, utbrøt plutselig: ”Åh, wow. Nå skjønner jeg det endelig. Det er ikke slik at Gud er i alle ting. Gud er alle ting.”

tallklare. Gud er virkelig et verb. Han er ikke skaperen. Han er den pågående utfoldelsen av selve skapelsen. Det er ingenting som ikke er en del av denne utfoldelsen. Slik kan ingenting være skilt fra Gud. Gud er uendelig og uendelighet er Ett.

Fra det øyeblikket av begynte alt i mitt liv å forandre seg. Det skjedde ikke øyeblikkelig. Det var mer som en diger tankbåt som langsomt foretok en U-sving. Som om jeg sto vendt mot en ny retning så jeg på verden på en ny måte. ”Hvordan”, spurte jeg meg selv, ”kunne vi lure oss selv så fullstendig? Hvordan

fred, men splittelsen som griper om seg, grådigheten og konkurransen som for tiden gjennomsyrer den menneskelige kultur, er bare det uunngåelige resultatet av deres respektive filosofier.

Når jeg betraktet Gud som et verb i stedet for et substantiv, så forandret mitt syn på livet seg. Alt rundt meg, manifestert eller ikke, ble Gud. Det var bare Gud. Når noen snakket til meg var det med Guds stemme, når jeg lyttet var det med Guds hjerte. Jeg inviterer deg til å prøve det. Den lille endringen fra substantiv til verb kan meget vel bli motgiften til den forbudte frukten som

”Når vi betrakter Gud som et substantiv, så ser vi ham som skaperen, arkitekten av – og derfor atskilt fra – skapelsen. Dette er den feilslåtte grunnsetningen som ligger bak så godt som alle trossystemer i verden.”

Hans bemerkning vekket to bemerkelsesverdige innsikter hos meg. Først, det opplagte er opplagt kun for de som er tilstrekkelig tilstede til å se det. Når Peter presenterte sin livsforandrende åpenbaring, hadde den så godt som ingen effekt på resten av gruppen. Vår veileder var så opptatt av sin agenda at han fullstendig gikk glipp av øyeblikket. Han takket Peter for hans bidrag, og spurte bare gruppen om noen andre hadde noe de ville dele.

Dernest var det Peter sa faktisk sant. På et øyeblikk ble Bucky's ord krys-

kan det ha seg at så få mennesker ser det som Bucky og Peter ser? Hvordan kunne jeg selv ha vært så blind?”

Når vi betrakter Gud som et substantiv, så ser vi ham som skaperen, arkitekten av – og derfor atskilt fra – skapelsen. Når vi identifiserer oss som del av den skapelsen, så ser vi ikke oss selv kun som atskilt fra vår kilde, men atskilt fra hverandre og også alle andre manifesterte ting. Dette er den feilslåtte grunnsetningen som ligger bak så godt som alle trossystemer i verden. Sammen snakker de kanskje om kjærlighet og

forviste oss fra Edens hage. Når du begynner å se på Gud, ikke som skaperen, men som den stadige skiftende dansen i selve skapelsen vil du oppdage ham i alt du ser – inkludert deg selv. Den gamle deg – fisken som svømte blindt rundt og lette etter vann – forsvinner etter hvert som du oppløses og føres inn i den enkle meningen med alt. Når blikket ditt klarer, så kanskje du finner ut at du lever i Det Forgjettede Land som så mange andre ennå ber om. •

Denne artikkelen er oversatt fra Engelsk av Susanne Helgesen - www.tobeone.no